

[Holger K. Nielsen]

miste sin gyldighed efter beslutning herom i et enkelt medlemsland?»

Så svarer Genscher: »Nej, hr. parlamenta- riker.«

Jens-Peter Bonde: »Jeg vil gerne spørge rådsformanden, om en dansk importør i dag fuldt lovligt kan indføre varer fra Sovjet til Danmark, selv om varerne er opført på EF-forordningens boykotliste.«

Genscher svarer tøvende: »Jeg kan kun besvare dette spørgsmål skriftligt.«

Så spørger Bonde igen: »Jeg har også et institutionelt spørgsmål til rådsformanden: er der forskel på almenlydigheden af de forordninger, der vedtages på valutaområdet, og de forordninger, der vedtages efter traktatens artikel 113?»

Svaret er klart: »Nej.«

Dette kan ikke læses på anden måde, end at der på det rent juridiske plan er usikkerhed. Så er det kommet frem, at de andre medlemslande og Kommissionen af politiske årsager vil se gennem fingre med dette spørgsmål. Det er muligt, det ved vi ikke, men det er under alle omstændigheder ikke særlig betryggende, at man skal være afhængig af, hvorvidt de andre lande politisk vil se gennem fingre med, at Danmark måske overtræder en forordning. Sagen skal være juridisk tindrende klar fra begyndelsen, og det ville den have været, hvis regeringen havde fulgt den samme fremgangsmåde som ved Argentinasanktionerne, hvor det var forordningen, der blev forlænget, hvor det var forordningen, der blev forlænget, og hvor for tredje gang forordningen blev forlænget. Her er der indbygget en langt længere tidsperiode for forordningen og så et håb – et politisk håb i virkeligheden – om, at Danmark kan træde ud, hvilket som sagt juridisk set er usikkert.

I dag i Information er der refereret nogle ting, som jeg godt vil stille ministeren et konkret spørgsmål om. Det drejer sig dels om, at der fra EF-Kommissionen skal være kommet et brev, et dybt fortroligt brev, til ministeren, som i realiteten er udtryk for en trussel om en retssag, hvis Danmark ikke bliver i forordningen eller selv vedtager en lov. For det andet fremgår det, at der har været underhåndsforhandlinger mellem Danmark og andre EF-lande og EF-Kommissionen om, hvorvidt Danmark sådan lidt gelinde kunne komme ud ad bagdøren. Jeg vil godt have en

bekræftelse eller en afkræftelse fra ministeren af, om dette er korrekt.

Men som sagt mener vi, det er vigtigt, at der kommer en afklaring på disse spørgsmål, og derfor skal jeg på vegne af socialistisk folkeparti og venstresocialisterne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget konstaterer, at varetten fortsat er en forudsætning for Danmarks medlemskab af EF.

I lyset af de erfaringer, der er indhøstet ved de pr. 1. januar 1983 forlængede sanktioner mod Sovjetunionen, pålægger folkettinget regeringen ikke i fremtiden at anvende Romtraktatens artikel 113 til politisk begrundede sanktioner og udenrigspolitik i øvrigt.

Folketinget henviser til markedsudvalgets beretning fra den 22. marts 1983 og opfordrer regeringen til at indgå i et samarbejde med folkettinget om mere præcise regler for mandatafgivelse.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ivar Nørgaard (S):

Socialdemokratiet er ikke medandmelder af dagens forespørgsel. Vi gjorde allerede opmærksom på under den tidligere debat, at vi fandt, det var mere konstruktivt, hvis vi kunne få nedsat et underudvalg under markedsudvalget, som kunne finde frem til nye former for mandatafgivelse. På vores forslag er det jo blevet vedtaget, og arbejdet er i gang.

Men når vi nu har denne forespørgsel, er det selvfølgelig hensigtsmæssigt at anvende den i et forsøg på at skabe størst mulig klarhed om de 3 emner, forespørgerne har stillet spørgsmål om.

Det første drejer sig om artikel 113. Her har det altid været socialdemokratiets synspunkt, at man helst aldrig burde anvende artikel 113, hvis det drejer sig om politisk begrundede sanktioner. Vi er kun nødtvunget gået med til at anvende artikel 113 i forskellige akutte situationer, og min kollega og udenrigsministerens forgænger, hr. Kjeld Olesen, har jo netop også i det citerede brev